

Kære alle sammen.

Oven på den faglige inspiration i første halvleg, er det nu tid til anden halvleg, hvor der vil være dejlig mad og vin – og en markering af Dansk Psykolog Forenings 70-års jubilæum.

Nu om stunder er 70 år ingen alder. Og spørger vi ældre kolleger, vil de bekræfte, at de altid har betragtet Psykologforeningen som en ung forening.

Foreningen blev dannet den 23. juni 1947 og altså senere end de fleste andre akademiske organisationer. Det, vi kalder den klassiske fagbevægelse, er selvfølgelig langt ældre. Så i den forstand er vi en ung forening.

Men vi er også unge i en anden forstand. For de cirka 50 psykologer, der stiftede foreningen, og dem, der blev kandidater i de følgende år, havde en utrolig holdbarhed.

I mange årtier udgjorde de en uopslidelig foreningskerne. De var blandt os, også efter årtusindskiftet, selv om de altså tilhørte pionergenerationen.

Den sidste af stifterne, cand.psych. Kalis Helweg-Nielsen, døde så sent som sidste år. Så kort er vores 70-årige historie. Så unge er vi.

Vigtigere end det med årene er selvfølgelig, hvad vi har nået undervejs.

Der vil jeg anbefale jer en dag at sætte jer foran computeren og orientere jer i jubilæumstemaet på vores hjemmeside: <http://www.dp.dk/om-dp/dansk-psykolog-forening-70-aar/>. Jeg lover jer god underholdning, men også underholdning med mening.

Vi må tage hatten af for de mange fagfæller, hvis indsats og resultater vi bygger videre på. Sejrene – og dem er der mange af - er bestemt ikke kommet uden kamp.

Jeg vil godt give jer et par eksempler på, hvad man har klaret sammen i foreningen i tidens løb:

(Titelbeskyttelsen)

At en psykolog er en psykolog, tager vi jo for givet. Det er i vores klienters interesse, at der ikke snydes med titlen, og i samfundets. Value for money. Og

kvalitet koster. Vores titelbeskyttelse værner vi om, og den er foreningens fortjeneste.

Men faktisk gik der små 50 år, før vi opnåede at få en Psykologlov med titelbeskyttelse. Vi startede i 1949 med et lillebitte ønske, nemlig at der i telefonfagbogen for København kom en rubrik med overskriften "Psykologer", altså forbeholdt rigtige psykologer. Det lykkedes med lodder og trisser. Og så fulgte der årti på årti med politiske tovtrækkerier eller – endnu værre – ligegyldighed. Vi skulle derfor helt frem til 1994, før Psykologloven kom. Det er en stædig forening med en god sag og en faggruppe som helt fortjent får større og større folkelig opbakning, vi især skal takke for den lov.

(Autorisationsordningen)

Og foreningens historie er fyldt med maratonløb af den art. 25 år efter at Psykologforeningen havde sat ønsket om autorisation på dagsordenen, mente sundhedsministeren – så sent som i 1988 – stadig ikke, at det "havde hendes interesse." Præcis sådan formulerede hun afslaget, da foreningen mødtes med hende. Og så blev autorisationsordningen forsinket med flere år, inden vi omsider kom i mål.

(Sygesikringsordning)

Og en sygesikringsordning? Næ tak. Her åbnede ministeren dog for en lille ventil: Kun hvis der kom et *folkeligt* pres, ville hun arbejde for det. Det kom der så, der kom i allerhøjeste grad et folkeligt pres – og fra 1995 var Sygesikringsordningen permanent. Vi takker folket og foreningens kamptropper for, at det gik sådan.

Udmærkede resultater er der fra starten og til nu. Og da dette jo er en festlig stund, kunne jeg være fristet til at fortsætte:

- med tavshedspligten,
- med specialistuddannelserne,
- med nyt ansvar til psykologerne i psykiatrien,
- med psykologernes indtræden også på de private direktioner ...

Men dels vil vi ikke prale, dels er det 70 års *historie*, vi markerer nu, og ikke bare de indlysende sejre. Jeg giver afkald på at nå rundt om alt det. Alene det at sammenfatte historien må blive en anden gang. Lad mig derfor nøjes med nogle enkelte nedslag af nok mere kulørt art:

Historien viser: At foreningen siden stiftelsen har mere end 200-doblet sit medlemstal. Bliver det ved sådan, vil vi være godt 2 millioner psykologer i 2087...

Historien fortæller: At vi for 60 år siden, i 1957, holdt årsmøde. I tre indlæg rejste vi spørgsmålet: "Er psykologien farlig for mennesket og for samfundet?" Jeg har aldrig fundet ud af, hvad svaret fra de tilstedeværende blev. Jeg er dog sikker på, at den tvivl de har båret på, bærer vi ikke i samme grad. Psykologi er i hovedsagen godt – hvis det bruges i det godes tjeneste. Men psykologi er også et magtfuldt redskab, som kan bruges forkert og ødelæggende.

Historien viser: At der har været mange farverige psykologer i medlemsskaren. Flere af dem direkte berømtheder, Simon Spies for eksempel. Hvorfor er du medlem af Psykologforeningen, blev han engang spurgt. Og svarede: "Jeg kan vel lige så godt være medlem som enhver anden. Hvorfor skulle jeg ikke være medlem?" – Et helt rigtigt synspunkt, set med moderne øjne. Hvorfor skulle en psykolog, der tilfældigvis er rejsekonge, ikke være medlem?!

Den slags eksempler liver gevaldigt op, når vi ser bagud på Psykologforeningens historie. Vi har vitterlig været sprælske. Mest har vi dog samtidig været seriøse, målrettede og skarpe. Det var i kraft af seriøsiteten, vi efterhånden fik anerkendelse, at vi blev taget alvorligt i samfundet, og at vi fik befolkningen på vores side. Det har vi i den grad i dag.

Men jeg tror ikke vi skal underkende, at sprælskheden har været med til at holde os sammen.

70 år har slet ikke været nok til at nå alt, hvad vi gerne vil. Og ja, der er stadig rigtig meget at gøre.

Øverst på vores ønskeliste står stadig en række ting, som vi mangler at lykkes helt med, selvom vi er på vej. For eksempel:

- Fri og lige adgang til psykologhjælp. Vi er på vej, men der er langt igen. Psykisk og somatisk sundhed skal ligestilles – det skal vi have til at trænge ind.
- Arbejdsgiverfinansiering af efter- og videreuddannelse for alle psykologiske specialer. Vi betaler selv en del, selvom det er centralt for effekten, at vi er specialiserede fagpersoner
- Bedre løn og arbejdsvilkår. Det skal afspejle vores kvalifikationer og væsentligheden i vores meget diverse funktioner

Som sagt, der er langt igen. Men hvis vi fortsætter med at være seriøse, målrettede og skarpe – og sprælske, mens vi er det – så kommer vi til at lykkes langsomt.

Lad mig derfor her til sidst bringe optimisme ind i historieskrivningen og minde om Helle Thornings åbningstale i Folketinget i oktober 2013. Hun sagde:

- ”Det er på tide, at et menneske med depression eller skizofreni bliver taget lige så alvorligt som en patient med brækket ben eller KOL. Næste skridt er, at psykisk syge patienter skal have samme rettigheder som fysisk syge. Selvfølgelig skal de det.”

Sådan sagde vores daværende statsminister. Det er jubilarens – det vil sige vores alle sammens forenings - vigtigste opgave at holde politikerne i Folketinget, i Regionerne og i kommunerne op på ligestillingsdagsordenen. Vi er på vej!

Inden jeg slutter, vil jeg minde om, at vi også i dag har skrevet historie: både ved at holde Årsmødet i dejlige Aalborg og ved at uddele foreningens allerførste Juniorforskerpris. Husk at skrive det ind i historiebogen. *Vi* bliver nemlig også historie.

Til sidst vil jeg sige: Tak til alle jer og alle de andre, der også har været med til at bringe Dansk Psykolog Forening hen, hvor vi er nået til. Skål og til lykke med vores 70-års jubilæum.